

KÖZGAZDÁSZ

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

VIII. ÉVFOLYAM, 7. SZÁM.

Ara: 30 fillér

1966. ÁPRILIS 9.

A korszerű vezetési elméletek és módszerek, valamint a szociológia oktatása egyetemünkön

Lapzárta után vitatta meg az Egyetemi Tanács a vezetési elméletek és módszerek, illetve a szociológia jövőbeni oktatásának kérdését.

Ezekre az ismeretekre nagy szükségük van az egyetemünk-ről kikerülő szakembereknek, ezért az Egyetemi Tanács határozata értelmében a kutatásra és az oktatásra egyaránt nagy gondot kell fordítani a jövőben.

A vitát és a konkrét javaslatokat, határozatokat következő számunkban ismertetjük.

Egy kollégium nyomában

Lesz-e új kollégiumunk, s ha lesz, mikor és milyen? Sok kósza hír kering leendő kollégiumunkról. A felsőbb évfolyamok hallgatói főként, sokat sejtető kézműveltséggel intézik el az ügyet, mintha azt mondanák: Ugyan, kérem, ezt már ismerjük. Az alsóévesekre inkább a bizakodás jellemző. Hogy elejét vegyünk a további találgatásnak, nyomozni kezdünk.

Dr. Rencz István elvtárstól, egyetemünk gazdasági főigazgatójától különösen érdekes információt kaptunk.

1962 nyarán kezdődtek meg a Művelődésügyi Minisztériumban a kollégiummal kapcsolatos tárgyalások, melyek eredményeként a beruházási célt (és hosszú huzavona után 1964. április havában a beruházási programot is) jóváhagyták az illetékes szervek. Az eredeti programban négyszáz fős kollégium építése szerepelt. Nagyon sok problémát jelentett a megfelelő telek kiválasztása, végül is legalkalmasabbnak a Kinizsi utca és a Közraktár utca sarkán levő üres telek látszott, amely jelenleg játszótér.

A IX. kerületi tanács a felhasználási engedélyben különböző megfontolások alapján (városrendezés, városkép ki-

alakítás, stb.), előírta a Szamuely út 27-es sz. műemlék jellegű épület lebontását és a teljes terület beépítését. A telek adottságai s az eredeti elképzelések megváltozása következtében olyan elhatározás született, hogy 400 helyett 600 fős kollégium fog épülni. Hosszú vita folyt arról is, hogy a kollégium egy vagy két ütemben épüljön. A vita végén megállapították, hogy az együtemű építkezés nem kivitelezhető, ugyanis a Szamuely utca 27-es ház szanálása áthidalhatatlan nehézségekbe ütközik (Például a lakók kiköltöztetése).

Az ügynek az a pikantériája, hogy éppen ahhoz a feltételhez kötik a telekfelhasználási engedélyt, amely feltétel illetve annak teljesíthetősége, egy másik vitában eldőnt az építkezés ütemszámát.

Közben napvilágot látott egy intézkedés, melynek értelmében az új, nagypételek terveit át kell dolgozni, úgynevezett „Univázás” megoldásra. (Univerzális vázzerkezet). Jelenleg ez az áttervezés folyik az eredeti tervdokumentáció alapján.

A tervező vállalat többször megerősített ígérete szerint a most már minden bizonyos véglegesnek tekinthető tervek, 1966. május 1-re készen lesznek. Amennyiben a tervek időben elkészülnek, úgy a negyedik negyedévben a Középületkezelő Építő Vállalat hozzá kezd a munkához.

A terv szerint három darab hétemeletes, 200—200 férőhelyes lakótorony épülne (az első ütemben 2, a másodikban egy) az első emelet magasságában összefogva. Egy szinten átlag 30 hallgató fog lakni, 13 kétágyas, és 1 négyágyas szobában. Minden szinten rendelkezésre fog állni az előírásnak megfelelő számú fürdő, zuhanyzó és egyéb kiszolgáló helyiség. Épül a rendelkezésre álló területen egy korszerű tornaterem, és egy nagy közös társalgó. (Kisebb társalgók természetesen minden szinten lesznek.) A földszinten kerülnek elhelyezésre a betegszobák, irodák, stb. Minden torony automatikusan működő személyfelvonót kap. Fűtés: olajtűzelésű, központi.

A terveket kérésünkre a Generál Építész Tervező bemutatta a Bikics elvtárs vezette kollégiumi tanácsnak, és ígéretet tett arra, hogy a tanács megjegyzéseit, kívánságait a lehetőséghez mérten figyelembe fogja venni a folyó tervezés során.

(Következő számunkban folytatjuk.)
Budai Benjamin.

Meddig nyújtózkodjunk?

A mennyiségi változások minőségbe csapnak át. A törvény érvényesülése legutóbb a Közgazdász hasábjain volt megfigyelhető. Ez év januárjától a lap négy oldalra jelenik meg. Tulajdonképpen úgy kellene mondanom, hogy ismét négy oldalra. Csakhogy a hat oldalt már megszoktuk, s a jelenlegi négyet mindenképpen csökkentésnek és nem a régihez való visszatérésnek érezzük. Talán azért is, mert a lap mostani munkatársai nem azonosak az éveikkel elelőttekkel, többen még nem is voltak egyetemisták, amikor a négy oldal hatra emelkedett.

Mi teszi minőségileg mássá a négyoldalas újságot a hat oldalalassal szemben? Talán így lehetne megfogalmazni:

A hat oldalnál az olvasónak megvan a lapozási illúziója. Kinyitja az újságot, átfutja a címeteket, és lapoz még egyet. Amíg a 2-es és 3-as oldalt nézi, él benne még valami kíváncsiság: a 4-es és 5-ös oldal „titka”. Négy oldal esetében kinyitja a lapot — és vége. Szinte egyetlen pillantással látja, hogy mi van a lapban, s ellapoz, vége van az újságnak. Ha a négy oldal úgy szerkesztjük, mintha a hat oldalnak lenne a külső burka, valami furcsa hibridet kapunk.

Négy oldal nem lehet visszaadni az olvasónak a lapozás illúzióját. Ha jó újságot akarunk csinálni — véleményem szerint — „meg kell fogni” az olvasót a 2-es 3-as oldalon. Ez a megoldás a témák megválasztásának, a tördelésnek és a tipográfiának a kérdését veti fel.

Miről írjunk? A szerkesztőségben általában az a vélemény, hogy ha valakit annyira érdekel egy kérdés, hogy írt róla, akkor az másokat is érdekelhet.

Ugy gondolom, akkor lesz színesebb a lap, ha ez az érdeklődés elég széles skálán mozog. Sok olyan kérdés és probléma van, amely nem a konkrét egyetemi élettel kapcsolódik, és mégis közérdeklődésre tarthat számot. Ilyen például az „Egyedül vagyok” sorozat és annak visszhangja.

A KISZ területén — úgy látszik — megindult egy egészséges erjedés. A múlt számban közölt cikkeket remélhetőleg követni fogják újabbak is. Bár két ekkora anyag egymás mellett, még ilyen szerencsés tördelés mellett is soknak látszott. S ezzel a tördelés és tipográfia kérdéséhez érkeztünk. Tulajdonképpen ez hivatott arra, hogy „megfogja a szemet”. Korábban próbálkoztunk a szerkesztő az azonos betűtípusú címekekkel. Kiderült, hogy ez unalmassá tette a lapot. A címben levő betűtípusoknak már hangulatukban is utalniuk kell a cikk tartalmára. A tördelésnél el kellene kerülni a nagyobb blokkok kialakítását, mert ez sokszor nem vonzza, hanem taszítja a szemet.

Ha a 2-es és 3-as oldalon sikerül ilyen egyensúlyt teremteni, talán meg is oldottuk a kérdés nehezebbik részét. Az első oldal anyagát általában az egyetemi élet aktuális kérdései adják — ezek majd minden alkalommal mintegy „kötelezően” rendelkezésre állnak. A 4-es oldalt a sport, a humor, és a karikatúrák szintén „problémamentessé” teszik.

Elméletben jó újságot csinálni könnyű. Ahhoz, hogy a gyakorlatban is jó legyen, az kell, hogy igénnel írjunk és igénnel olvassuk.

(Foto: Száva)

Csepai János

VIETNAMI VASÁRNAP

Egyetemünk KISZ-szervezete és Vietnami Szolidaritási Bizottsága március 27-én vietnami vasárnapot szervezett. Munkalehetőségeink eléggé korlátozottak, mert komolyabb szakértelmet kívánó munkában nem tudunk részt venni, de munkaalkalom így is akadt. Új házak takarítását vállaltuk, dolgoztunk a távfűtés beszerelésénél és kubikos munkát végeztünk.

130-an vettek részt a társadalmi munkában, köztük 10 tanár is az Általános Karról, valamint öt vietnami diák. A munkakedvről, a teljesítményről sok jót lehet mondani. Külön ki kell emelni az I. évfolyamos tanári és pénzügyi szakos hallgatókat, valamint a nemzetközi szakosokat, akik a legteljesebben dolgoztak.

Talán csak annyit lehetne árnyékdalként felvetni, hogy a résztvevők nem voltak mindenütt tisztában mennyit is ér a munka, amit végeznek, mit jelent forintban! A jövőben talán ezt a tájékoztatást sem kellene elhanyagolni.

A legközelebbi vietnami vasárnapot április 17-re szervezzük. Már eddig is szép számú jelentkezés futott be és ezúton kérjük a többieket, hogy aki kedvet érez és segíteni akar a vietnami népnek az jelentkezzen a kari KISZ-vezetőségknél.

A. J.

„Neki kéne kezdeni...”

Életközben a feladattal

„Vigyázat! Fényképeznek!” (Foto: Váradi)

ÉVFORDULÓ

A felszabadulásunk 21. évfordulójának tiszteletére rendezett megemlékezésen Dr. Varga Sándor, tudományos rektorhelyettes mondott ünnepi beszédet. Az ünnepségen adták át a művelődésügyi miniszter által adományozott Felsőoktatási tanulmányi érdemérmeket is a kiváló eredményt elért, végzett hallgatóknak: Horváth Ferencnek, Hrubos Mária Ildikónak és Mundruczó Györgynek.

Végül művészeti együtteseink adtak ünnepi műsort.

(Foto: Száva)

Csepai János

Világhírű költők egyetemünkön

Március végén öt szovjet író és költő érkezett hazánkba 8-10 napos baráti látogatásra. A Magyar-Szovjet Baráti Társaság március 25-én este meghívta tanáraink és diákjaink szűkebb csoportját a Barátság Házába, ahol rajtuk kívül az ELTE és néhány intézmény ifjúsági képviselői találkozhattak Szergej Antonov, Robert Rozsgyestvenszkij, Bella Ahmadulina és Joszif Nonesvili költőkkel.

Bella Ahmadulina szaval

Bár a vendégeknek állig volt szabad órájuk, hétfőn, március 28-án Mihail Sztjelmak Lenin-díjas ukrán költő vezetésével hozzánk is eljött a közismert fiatal költő, Bella Ahmadulina, az Ürességet, A szétszakított rubelket, A penykovi ügy, az Aljonka és sok más nagy sikerű novella és regény szerzője, Szergej Antonov Al-

lami díjas, valamint a hírneves grúz költő, Joszif Nonesvili.

A forró hangulatú találkozó után a Nyelvi Intézet laboratóriumában felvették minden vendég hangját magnószalagra, ezeket délutánként bármely diákunk meghallgathatja.

Tanulni – de miből?

(Folytatás az 1. oldalról)

dött, hogy a jegyzetét eltanácsolták, mert régi, elavult, de a tankönyv csak májusban a két zárthelyi után jelenik meg.

Maradt tehát az előadás, ahol azonban sokszor nem jut idő számszerű példák bemutatására, a példamegoldások, zárthelyik szempontjából problematikus részek kiemelésére. Előre elkészített diagramokkal történő szemléltetésre végre nem kerül sor. A fentiek miatt az előadások sokszor szünetelnek, nehéz jegyzetelni, kivenni belőle a lényegeset.

Ezek után nem is tudunk elég jól felkészülni a gyakorlatokra. De ha a gyakorlatokon — melyek rövidebbek: kétórásak — sokszor az alapfogalmakat kell megmagyarázni, vagy azt kell megvárni, amíg végre jelentkezik valaki a példa megoldására,

akkor a „rázós” részekre nemigen jut idő. Az idő rövidsége miatt egy-két kijelölt példa megoldása mindig elmarad. S nincs lehetőség egyéni tanulásra sem. A stencilezett gyakorló példák minden példatípusból csak egy-egy feladatot tartalmaznak, eredmény nélkül. Így, ha marad is otthonra példa, a megoldást nem tudjuk ellenőrizni. A zárthelyi előtt nem volt más lehetőség, mint a gyakorlaton már megoldott példákat újra megcsinálni, és az eredményt egybevetni.

Összintén szólva, az általános statisztikai tapasztalatok után a fél év előkészítését vártuk a tanszéktől. S nem ártana a következő zárthelyi előtt típusonként egy-egy kidolgozott, és néhány nem kidolgozott feladatot tartalmazó stencilezett példagyűjteményt készíteni.

Bauer Tamás

Kell? Nem kell? Hogyan kell?

Az utóbbi hetekben népszerű témává vált az egyetemi KISZ-szervezet felépítésének feltétlenül szükséges reformja. Számátlan javaslat merült fel, a legjobbakat a Közgazdász is ismertette. Sajnos, a javaslatok többsége nem veszi figyelembe az objektív tényeket és reális lehetőségeket.

Szervezeti felépítésünk reformját az tette szükségessé, hogy egyetemünkön a jelenlegi alapszervek mesterséges közösségek; létrehozásukban a formai tényezők játsszák a döntő szerepet. Ezért nem is válhattak közösséggé, és szinte csak hírközlő szerepet töltenek be az egyes csoportok és kari vezetőségek között. Mivel az esetek többségében az alapszervek merő formalitás és semmi esetre sem közösség, teljesen felesleges. Szükségtelensége abból is érezhető, hogy (bár természetesen vannak kivételek is), még a pusztán hírközlő szerepet sem tudja fennakadás és hiányosság nélkül ellátni, eredeti feladatát nem is beszélve.

Hol van a hiba? Véleményem szerint ott, hogy eddig nem is ismertük el természetes közösségnek a tanulócsoporthat, pedig tartalmas és hatékony KISZ-munka eddig csak a tanulócsoporthatban folyt.

Az tény, hogy egy csoport, egy alapszervezet tartalommal tölti meg a formát, és szervezeti felépítésünk a reális viszonyokkal hozza összhangba. Teljesen feleslegesnek tartom az ún. „szakbizottságok” létrehozását. A kereskedelmi karon (az egy agrár szaktól eltekintve) nagyon kevés kapcsolat van az egyes

szakok különböző évfolyamai között, tehát megint csak egy mesterséges formális makroközösség összetakolása fáradoznánk, amit a tagság úgy sem igényel. Bár feleslegesnek tartom a „szakbizottságokat” vagy évfolyambizottságokat — mégis ezt tartom a legjobb javaslatnak az elhangzottak közül, mert a legjobban alkalmazkodik az egyetem kialakult helyzetéhez, míg a többi javaslat megvalósítását a jelenlegi körülmények között nem tartom lehetségesnek. Konkrétan azt javaslom, hogy a csoport legyen az alapszervezet. A titkár mellett legyen két helyettes (az egyes részortok felosztása papírforma szerint egy csoporton belül teljesen felesleges). A szak- vagy évfolyambizottságok — szerintem nem szükségesek —, viszont a kari vezetőség kibővülne az egyes évfolyamok képviselőivel, akik titkárhelyettesi beosztásban egy összekötő láncot képeznének a kari vezetőség és az egyes tanulócsoporthat között. A kari vezetőség feladata annyiban módosulna, hogy az egyes részortfelelősök saját maguk alakítanak ki aktívahálózatukat. Nagyobb súlyt kapna az elvi-irányító, koordináló szerep és a végzett munka ellenőrzése. A csoport KISZ-munkájáért az alapszervei (csoport) titkár lenne a felelős és nem valamilyen részterületért, hanem az ott folyó KISZ-munkáért általában. Az alapszervei titkárokat és helyetteseiket az egyes csoportok maguk választanák meg, míg az évfolyamfelelősöket az érintett évfolyam hallgatói. Az egyes területek aktívahálózata pedig az adott munka (kultur, sport, agitáció stb.) iránt legtöbb érdeklődést tanúsító hallgatók közt alakulna ki.

Befejezésül még két kérdéssel szeretnék foglalkozni. Az egyik a tagság érdeklődés szerinti csoportosítása, a másik az agrár szakon, kísérleti jelleggel bevezetett szervezeti reform.

Ami az elsőt illeti, nagyon helyesnek tartom, ha a KISZ-szervezetben belül működnek olyan szervezetek, klubok, osztályok, amelyek az egyes tagokat érdeklődési körüknek megfelelően foglalkoztatják. Bár ez mégsem lehet szervezeti forma, mert annak az a feladata, hogy az egész tagságot átfogja, megmozgassa, míg ezek legfeljebb csak a tagság egy részét képesek mozgósítani. Ugyanakkor magukban hordják annak a veszélyét, hogy egyes emberek elkallódjanak, cétalanul, se hová sem tartozva vegetáljanak egyetemünkön. Az érdeklődés szerinti tagoltság kizárólagos soha sem lehet.

Kriminalisztika

Érdekes előadást hallottunk március 31-én a klubban, a lopások különböző formáiról és a társadalmi tulajdon elleni vétségekről, a gazdasági bűncselekményekről.

Tanulj táncolni!

Van kedved három-négy alkalommal részt venni a népi táncgyűjtés által szervezett foglalkozásokon?

Egészen rövid idő alatt kitűnően megtanulhatsz csárdást táncolni az I. emeleti próbateremben rendezendő tanfolyamon. Az első foglalkozásra április 15-én, pénteken délután 4 órakor kerül sor, és a további foglalkozások is mindig pénteken délután 4-kor lesznek.

Jelentkezni lehet a kultúr-osztályon nagyszünetekben.

Róth János

a KIUB mősora

Április 14-én, csütörtökön este 7 órakor:

BÜNYGYI SOROZAT II.

Filmvetítéssel egybekötött előadás az államvédelemről, állambiztonságról, kémelhárításról.

Április 16-án, szombaton este 8 órakor:

SZOMBAT ESTI TÁNC

Április 18-án, hétfőn este 7 órakor.

HORVÁTH FERENC ELŐADÓI ESTJE

Április 22-én, pénteken este 7 órakor:

A KÜLÜGYI OSZTÁLY MÜSOROS ESTJE

Április 23-án, szombaton este 9 órakor:

KÖZGAZDÁSZ BÁL!

(A klubban a Faluhelyi-trió.)

A titkos ajtónál

Március 27-én vasárnap csoportos szervezéssel tekintettük meg a Vár alatti hatalmas összefüggő pincerendszert. A megmozduláson egyetemünkön 120-an vettek részt, köztük néhány oktató is.

Valóban: Hogyan tovább? (II.) MOZGALOM VAGY SZERVEZET?

ben, hogy a leendő közgazdásznak a KISZ a vezetés iskoláját jelenti. Jelenleg inkább a hivatali adminisztráció iskolája. Rossz nyelvek szerint erre még nagyobb szüksége van a leendő közgazdásznak...

Ez lenne az ifjúsági mozgalom? Azt hiszem, igen. Pontosabban: lehet ez az ifjúsági mozgalom. Mégis, ami ma egyetemünkön KISZ címen folyik, nem egészen azonos azzal, amit az ember ifjúsági mozgalom alatt ért. Valahogy szimpatikusabb volt, amit a középiskolában csináltunk. (Csak a két-három évvel ezelőtti középiskolai viszonyokat ismerem, de nem hinném, hogy azóta lényeges változás történt.)

A középiskolában viszonylag kisebb szerepe volt a funkcióknak, s általában a szervezeti formáságnak. Ezzel szemben több volt az ötlet, a kezdeményezés, a spontaneitás. Valahogy kevésbé voltunk nagyvonalúak — kevesebb volt az eszükünk, lehetőségünk; és éppen ez eredményezte, hogy nem is adtuk a formáságokra, nem értettünk a mozgalmi etikethez — de sokkal őszintébbek voltunk. Soha elő nem fordult, hogy egy vezetőségben valakinek megköszönték volna a felszólalását — viszont teljesen gátlástalanok voltunk a vitában.

Nem volt protokoll és mégis, összjöveteleink sokszor belenyúltak az éjszakába... Az egyetemi KISZ-t viszont a szervezeti és mellette igen sokszor az adminisztráció túltengése jellemzi.

Az elbürokratizálódás az egyetemi KISZ-ben bizonyos fokig szükségszerű. Hogy a hierarchikus szerveződést felváltja a központosított szervezés (osztályok) az szük-

ségszerű folyamat, feltételezi is az elbürokratizálódást. Igényli ezt a KISZ Bíró András által leírt hármas (politikai-érdeklődési-érdekvédelmi) jellege, különösképpen pedig az érdekvédelmi funkció előtérbe kerülése. Ha a KISZ-munkánkat ésszerűen és hatékonyan akarjuk megszervezni, akkor nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy lemondjunk a szervezés ezen tárgyiasult módszereiről. Ez azonban a kérdésnek csak egyik oldala.

A spontaneitás a KISZ fejlődésének semmilyen fokán nem tűnhet el, mert a KISZ egyrészt tömegszervezet, másrészt ifjúsági mozgalom. Ez pedig szintén egyenlő az örök mozgékonyasággal, s ennek nálunk sokkal tágabb teret kell kapnia, mint társadalmi életünk bármely területén. Jelenleg KISZ-életünkben az hiányzik.

KISZ-életünknek elsősorban a hallgatók ötleteire kell épülnie, a tagság elképzelésének helyesen irányított, mégis spontán megvalósulását kell biztosítani. Ez alapvetően nem egyetemi szintű probléma, de itt is foglalkozni kell vele.

Ne legyen olyan alsó kezdeményezés, amelyet — közvetlen vagy közvetett módon — elfojtanak a felső szervek! — Szűnjék meg az utasításos módszer! Tudomásul kell venni, hogy ha a KISZ tömegszervezet, akkor másnak kell lennie benne a mozgalmi fegyveremnek is. A tömegszervezeté válásnak bizonyos fokú elbürokratizálódásán kívül a kötöttségek meglazulását és a szervezeti jelleg elgyengülését is kell jelenteni. Nevetséges dolog a KISZ-ben ma azzal foglalkozni, hogy aki elveszítette a tagkönyvét, automatikusan

kizárjuk a KISZ-ből. Ilyen fegyverezés rég elvesztette létjogosultságát a KISZ-ben.

Visszatérve az utasításokra: meg kellene szüntetni a KISZ-ben a keretszámokat. Társadalmi munkára, ünnepi demonstrációra ne kapjon, és ne is adjon az egyetemi KISZ VB keretszámokat, és akkor többen lesznek ott olyanok, akik dolgozni, illetve ünnepelni fognak. Fokozzuk az adminisztrációt, a bürokrácia célszerű felhasználását — de csökkentsen a protokoll, az üres formáság! Ne legyen talaja a KISZ-ben a „diplomátikus közlekedésnek”, a „szép találásnak”! Sajnos, a KISZ ma sokszor ezen a téren is „jó iskolája” a leendő közgazdászoknak.

Mit jelent mindez a szervezeti felépítés vonatkozásában?

Azt, hogy bármilyen szervezeti felépítés mellett döntünk is a konkrét szervezeti forma kialakításában, mindig a rugalmasságból kell kiindulni. Nem engedhető meg semmiféle merevség. Ha csoportokból képezzük alapszerveket, ez helyes — de helyes, hogy ott, ahol egy szakon két eléggé együtt élő csoport van, közös alapszervezettel alakuljon, ha ők úgy akarják. S ha a szakvezetőségek mellett döntünk, akkor se oszlassunk fel egy-egy jól működő, több szakos alapszervezettel. (Például a III. évfolyam általános-nemzetközi szakos alapszervezet.)

Az elmondottak szorosan kapcsolódnak egyetemi KISZ-életünk demokratizmusának kérdéseire. Ennek problémái igen élesen vetődtek fel a klubban lezajlott vitán, s ezért szeretnék külön cikkben hozzászólni a következő alkalommal.

Bauer Tamás

A Közgazdász előző számában cikket írtam KISZ-életünk egyes fontos kérdéseiről, középpontba állítva a szervezeti felépítés problémáját. A cikk elsősorban a célszerű, gazdaságos szervezeti megoldások szempontjából vizsgálta a kérdést. A továbbiakban két rövidebb cikkben a probléma másik oldalához, a spontaneitásához, az „ifis” jelleghez, a KISZ demokratizmusának kérdéseire szeretnék hozzászólni. Szervezeti kérdésekre viszonylag könnyebb javaslatot tenni, itt sok minden inkább elhatározás kérdése, ezért volt lehetőség az előző cikkben javaslattevére, míg e két témával kapcsolatban egyelőre csak a problémafelvetésig, elvi állásfoglalásig juthatunk el.

A középiskolából

az egyetemre bekerülve egyszerre egészen más KISZ-szel találja szembe magát az ember. Az iskolában jobbra a folyosón vagy esetleg osztályokban a padokon ülve tartottuk a vezetőségi üléseket, sőt sokszor folyosón volt a taggyűlés is, mert nem fértünk el egy osztályban. A vezetőségi taggyűlésekre a bejáratnál elhelyezett táblán hívtuk egymást. Ha az iskola faliján elfogyott a gombostű, akkor a folyosón kifüggesztett jelmondatról vagy a bejáratnál hirdetőpanelekról loptuk a rajzszöveget.

Es itt? A KISZ-bizottságnak, a kari vezetőségeknek, a kultúr-osztálynak külön helyiségek vannak, stencilezett meghívó hív a KISZ-bizottsági ülésekre, az Egyetemi Tanács-terembe. A VB-ülés anyagát sokszorosítva kapják meg a részvevők. Feketekávé, fröggek, postakönyv, telefon-mellékállomások, fagyódórák. Bíró András helyesen írja cikké-

KI, HOGYAN ÉL?

- Az elmúlt félévben hányszor utaztál haza?
- Mekkora összeggel támogatnak havonta?
- Hány kabátod, öltöny ruhád, cipőd és inged van?

Egy hónappal ezelőtt ilyen és ehhez hasonló jellegű kérdéseket tettünk fel a Kun Béla téri diákotthon lakóinak, összesen 80 első-, második- és harmadéves fiúnak. A kitöltött kérdőívek feldolgozását a harmadéves agrárosok vállalták.

Már az elmúlt félévben feltűnt, hogy szociális segélyke-relemmel, valamint munkalehetőségek keresésével többnyire elsőévesek keresik fel a diákbizottságot.

Az utóbbi hónapokban aztán ismét előtérbe került a rendkívüli szociális se-élyke-reket nagyságának és elosztásának problémája és felmérés-sel kívántuk a tényleges helyzet megismerni.

A megkérdezett kollégista fiúk közül 44-en falun, 36-an pedig vidéki városokban élnek. Az elmúlt félévben átlagosan négyszer, illetve ötször utaztak haza, bár az átlagos távolság a főváros és állandó lakhelyük között 150 km felett van.

Azon hallgatók, akiknél az egy főre eső jövedelem igen alacsony, általában jobban tanulnak, s így a magasabb tanulmányi ösztöndíj összegével pótolják az otthoni támogatás hiányát. A diákotthon lakói átlag 120 forint körüli összeget kapnak szüleiktől havonta, de ha az átlagból kiszűrjük azt a 32 főt, akik egyáltalán nem vagy csak ritkán, alkalmosze-rűn részesülnek otthoni tá-mogatásban, akkor a többiekre átlagosan 200 Ft jut.

Félév alatt egy hallgató rendszerint 120 Ft értékű könyvet vásárol. Minden második dohányzik, s havonta átlagosan 8 Ft-ot költenek cigarettára.

A kérdőíveket átanulmányozva az is kitűnt, hogy az elsőévesek ruházati ellátottsá-ga valóban rosszabb mint a felsőbb éveseké, ugyanakkor a katonai szolgálatot teljesít-veitüké jobb az átlagosnál.

A hallgatók többnyire két ka-báttal, két öltönnyel, két pár cipővel és hat inggel rendelkeznek.

Az egyetemről kapott tanul-mányi ösztöndíjak egy főre jutó összege ebben a diákotthonban az egyetemi át-

lag alatt helyezkedik el, mivel a sok utóvizsga miatt a hall-gatók felénél így jórendűség esetén is elmarad a tanulmá-nyi ösztöndíj. Támogatjuk a Közgazdász-ban megjelent ja-vaslatot: a tanulmányi ösztön-díj összegét csakis a tanul-mányi átlageredmény befo-lyásolja. Így a hallgatókat egy sikertelen vizsga esetén is ösztönözni lehetne a jobb tanulmányi eredmény elérésére. Ugyanakkor szükségesnek

tartanánk, hogy a dékánok rendelkezésére álló szociális segélykeret egy részét osszák ki a kollégiumi diákbizottsá-goknak. Talán mi, a szobakö-zösségek javaslatára támasz-kodva hatékonyabban oszt-hatnánk el a rászoruló kö-zött.

A felmérés tanulságait le- vonva szeretnénk végül fel-hívni a figyelmet egy széle- sebb körű felmérés szükségsé-gére, hogy részletesebb ada-tokat nyerjünk és hű képet kapjunk hallgatóink szociális helyzetéről.

A Kun Béla téri diákotthon Diákbizottsága

„Egyedül vagyok” II.

SZERELEM

A kislány már túl van az életveszélyen. Altatóval próbált véget vetni életének. Aki miatt tette: középserű hét-köznap ember, s ami a leg-meglepőbb, a férfi közelebb van az ötvenhez, mint a negy-venhez. A lány 19 éves. Miért tette?

Ezt kérdezem újra és újra. Nem várhatok őszinte vá-laszt. Vagy talán mégis?

— *Gézának más valakije is volt. Amikor megtudtam, úgy éreztem, nem érdemes tovább élni...*

Arra a kérdésemre, hogy szereti-e, zöldeskék szemével csodálkozva néz maga elé. Aztán ő kérdezi:

— *Mint férfit, vagy mint embert?*

— *Mint férfit.*

Nevetni kezd. Kissé cinikus-ideges a nevetése.

— *Ugy nem. Mit lehet szeretni egy öreg pasason? Odáig azért még nem sülljedtem.*

— *Nem is szeretted, és mégis képes lettél volna meghalni érte...*

— *Nem tudom, úgy jött. Valahogy olyan hangulatom volt...*

— *Korban magadhoz illő fiút nem találhattál volna?*

— *A mai srákok — mondja elgondolkozva — teljesen le-hetetlen alakok. Nem lehet velük másról beszélni, mint*

táncról, fociról, a Beatlesekről, vagy a „lezser” életformáról és kész. Géza más volt. Min-dig udvarias és finom. És ez olyan jólesett. Tudom, vannak rendes fiúk is. Csak azok nem rárnak.

A kislány, akiről a történet szól, előkészítőre jár. Jövőre talán ide kerül, s bővül az ismeretségi köre s reméljük, talál magához illő „normális srácot” is.

★

A másik eset talán tipiku-sabb. A főszereplő harmadéves egyetemista lány. Arca inkább érdekes, mint szép, alakja formás. Szinte heten-ként más fiúval látni. Barát-női hamar rásütötték azt a bizonyos, nagyon elitelő jelzőt.

Mindenki azt hiszi róla, hogy boldog, hiszen rajzanak körülvette a fiúk.

— *Boldogság?! Ha ez boldogságot jelent, ajánlom, próbálja meg az, aki mondta.*

Tisztában vagyok azzal, hogy nem feleségnek akarnak. Ben-nem csakis a nőt nézi min-denki. Tudom. Egy-egy fiúnak csak ideig-óráig keltek.

De hát mit tehetnek? Kell, hogy valaki mindig legyen mellettem. Szörnyű rossz érzés a magány...

— *S így nem vagy egyedül? Hosszabb idő múltán halkan*

és szinte bocsánatkérően vá-laszol:

— *Amit igazán adni szeret-nék a másiknak, szeretetet, gondoskodást, ragaszkodást, azt nem adhatok. Egyik sem tart rá igényt. S azt hiszem, így is nagyon egyedül vagyok.*

A két kiragadott történet eléggé egyedi. Több emberrel folytatott beszélgetéseim so-rán azonban az a kép alakult ki bennem, hogy fiatalágunk szerelmi kapcsolata merőben új értelmet, tartalmat nyert.

Más, mint a háború előtti nemzedéké volt. Talán egész-séges jelenség, hogy a szenti-mentális, romantikus szerelem eltűnt. Korunk életritmusa ezt meg sem engedi. De fel-bukkan a másik véglet is, a szerelem kezd leegyszerűsödni a szexuális kapcsolatra. A fia-talok közül sokan csak esz-köznek tekintik partnerüket.

Igazán nem is ismerik egy-mást. Nincs rá idejük? Ilyen is előfordul.

Egy fiatal diplomás házaspár esete.

Albérleti szobában laknak. Reggel hét órakor mennek el mindketten hazulról. A férfi különmunkát is vállal, lakásra gyűjtenek. Általában tíz óra, mire hazavetődik. Mikor tud-nak hát együtt lenni? Külön-ben is mindössze háromhónapi ismeretség után házasodtak össze. S azt hiszem, ez az érem másik oldala. Az ismer-ke-dés, ismeretség időtartama. Három hónap vajon elég-e ahhoz, hogy megismerjük egy-mást? Főként akkor, ha azt akarjuk, hogy a házasság egy életre szóljon?

Egy másik konkrét esetben a lány csinos, feltűnő jelen-ség. A fiú vele egy idős, és rajongásig szereti a kislányt, akinek azonban nem jelent többet egy jó barátnál.

A barátság viszonylag köte-lező korlátait mégis túllép-ték, bár a lány a fiút nem szereti. Mégsem próbál változ-tatni helyzetén, olyat keresni, akit szeretni tudna. Kényelem-ből, vagy a bizonytalanságtól való félelemből? Ki tudja...

Hozzá megy feleségül, s talán évek múlva jön egy másik, akiért mindent felrüg: az eredmény: két elrontott embe-ri élet!

Végso soron minden ember a nagy „Ö”-t, az igazit keresi. Azonban sokan megállnak a keresésben és az első tartó-sabb kapcsolatnál lehorgo-nyozzák magukat.

A fiatalság másik részét al-kotják azok, akik számára a szerelem elvesztette igazi je-lentőségét. A kiábrándultság, a fásultság, a szerelmi kap-csolat „együttjárás” egysz-e-rűsítése jellemzi őket. A má-sikban csak a szexuális lényt látják. S a kislány, aki ön-gyilkos lett, mert „éppen úgy jött”, talán jellemző példa ar-ra, hogy a vele egykorúakkal való üres kapcsolat elől men-ekülve jutott el az örege-dő férfihoz...

★

Az ember viszonylag szűk körben mozog, ismerőseit is csak ebből szerezheti. S egyá-ltalan nincs biztosítva, hogy megtalálja a neki, megfelelőt. „Megoldásként” közönybe és cinizmusba menekül. A boldogság így tényleg elérhetet-len kék madárrá változik.

Miért van az, hogy annyi ember egyedül maradhat, mi-közben körülötte sokan mások is olyan magányosak, mint ő. Miért nincs erőnk, sem ener-giánk ahhoz, hogy megkeres-sük azt, aki tökéletesen hoz-zánk illik, társunk lehet, aki elűzi a magányt? Miért?

— Rózsahegy —

Egy sportág élgárdája

Március 28-án, este a klubban tulajdonképpen a teljes magyar műkorcsolyázó él-gárda ott ült a do-bogón. Almássy Zsuzsi, Ebert Je-nő, Mató Edit és Csanádi Károly mellett örömmel üdvözöltük Vitrai Tamást is, aki rö-vid időn belül már másodszor látogatott el hoz-zánk.

Miután levetí-tették a saját ma-guk készíttette kis-filmeket, sorra válaszoltak a leg-utóbbi verse-nyekkel és a ma-gyar műkorcsolya-sporttal kapcsola-tos kérdésekre.

Érdekességként megemlíthetjük, hogy Csanádi Ká-roly jelenleg egye-temünk mérnök-kö-zgazdász tago-zatán tanul.

(Foto: Faklen)

Almássy Zsuzsa kézjegye is felkerül a falra

Zenei klub

Megalakult az ifjú zene-barátok klubja, mely szóra-kozást nyújt egyetemünk ze-nekedvelő fiataljainak.

A klub kéthetenként, csü-törtökön tartja összejöve-leit. Programján szerepel töb-bek között: lemezhallgatás, hangversenylátogatás, zene-történeti előadások szerve-zése, találkozás hivatásos mu-zsikussal.

Az első összejövetel már-cius 24-én volt, s azon jelen volt Bikics István oktatási rektorhelyettes, a klub véd-nőke, valamint a meghívott vendégek: Klenianszky Tamás, a Zeneművészeti Főiskola ze-nei klubjának titkára és Var-ga Csilla, a Magyar Rádió Zongoraversenyének II. helye-zettje. A résztvevők között baráti beszélgetés alakult ki. A vendégek terveikről, él-mé-nyeikről beszéltek a klubta-

goknak. Végül Varga Csilla zongorázott Chopin etűdöket. Hasonlóan kellemes össze-jövetelére a klub szeretettel vár minden érdeklődőt.

B. E.

GRATULÁLUNK

A Szegedi Országos Egyete-mi és Főiskolai Művészeti Fesztiválon ezüstérmet nyert egyetemünk Irodalmi Szin-pada Őrsi Ferenc: Epeios ak-ciójának bemutatásával.

Az egyéni szavalóversenyben Mikó János másodikéves ipar-szakos hallgató aranyérmet, Bánki Frigyes negyedéves bel-kerszakos hallgató ezüstérmet, Erdi Csaba harmadéves kül-kerszakos hallgató pedig bronzérmet kapott.

Közelebb egymáshoz

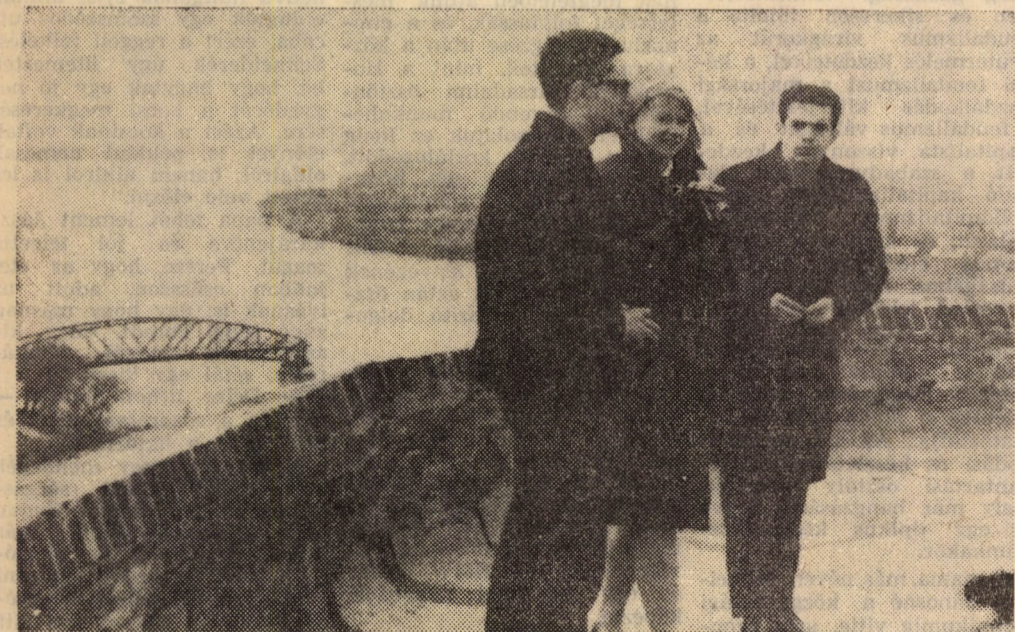
Sprechen Sie Deutsch? Vajon min derül ez a német diák, aki néhány percre helyet foglalt nyelvi stúdiónk egyik fülkéjében?

(Foto: Váradi)

10 napig tartózkodott ha-zánkban a Saar-vidéki Egye-tem 20 tagú diákcsoportja. A KISZ VB külügyi osztálya gazdag programmal igyeke-zett viszonzni a magyar cso-port jól sikerült saarbrückeni utazását.

A német küldöttség meg-tekintette a Százhalombattai Hőerőművet és az olajfinomi-tót, a Magyar Likőipari Vállalatot, a Rozmaring Ter-melőszövetkezetet. Voltak a Parlamentben, találkoztak a SZOT vezetőivel, egyik este beszélgetést folytattak Vajda György Mihály irodalomtörté-aésszel. Két alkalommal egész napos kiránduláson ve-ttek részt a Dunakanyarban, illetve Pannohalmán és Veszprém környékén.

A vendégek kitűnő elhelye-zést kaptak a nemrég meg-nyílt modern Sport Szálló-ban és elégedettek voltak a csereakció lebonyolításával.

Két német és egy magyar diák Esztergom várának tetején

KÖZGAZDÁSZ BÁL

Április 23-án, este 9 órai kezdettel

A műsorban fellép: Kabos László és a Görbe-tükör együttes.

Az aulában a Bergendi zenekar játszik. Enekel: Koncz Zsuzsa.

Az étteremben: Albert István népi zenekara.

A klubban a Faluhelyi-trió.

Jegyek ára: egyetemünk hallgatóinak 10 Ft, másoknak 20 Ft. Jegyek igényelhetők a kultúrosztályon (fsz. 60.)

Reform

Napok óta nyugtalan voltam. Valami hiányzott, és nem jutott eszembe, hogy mi. Hála egyetemünk lapjának, rájöttem. Ugyanis még nem alakítottam át a KISZ-t.

Az eddigi koncepciók kutyagumit sem érnek, úgyhogy alább közlöm az egyedül üdvözítő elképzelést, (amely ugyanis az enyém).

Először is sok osztályt, főosztályt hozunk létre, ahol mindenkinek van íróasztala, rajta díszes naptár, valamint mappák és dossziék. (Ez nagyon fontos!!!) Többnyire alosztályok is alakulnak (írásztal stb.), végül beindítjuk a „Mindentagnak főosztályt” mozgalmat.

Egyes korlátolt, konzervatív nézetek képviselői elvenvethetnek, hogy nincs két vezető. Ezt a problémát a legkényesebb megoldani. Csak az lehet egyszerű tag, aki az évi sorshúzáson ezt a címet nyeri, a vezető 50 000 Ft és fele királyság kíséretében. A díjat a KISZ, a Hazafias Népfront, a szak-szervezetek, a Vöröskereszt és az Állami Egyház-

ügyi Hivatal illetékesei nyújtják át a boldog nyerteseknek.

Milyen osztályokat lehetne szervezni?

1. Mozgalmi Munkát Javító Okosok Osztálya (MUMULYÁK) — itt összejönnének a proféták, és zárt helyiségekben megvitatnák a Jövőt. Aki életben marad, annak van igaza.

2. Felesleges Osztályok Megszüntetését Kérdő Főigazgatóság, Mint Elteltendően CIA.

3. Az előző két csoport munkáját a leggazdaságosabb módon összehangoló Reformterveket és Célszerű Intézkedéseket Hozó Csoportok Összehangolását Végző Főcsoport. Ez alá tartozna a Szocialista Országok Mozgalmi Munkáját Vizsgáló Csoport, (1 tag), a Nemrég Felszabadult Semleges Országok Mozgalmi Munkáját Vizsgáló Csoport (2 tag), továbbá a Fejlett Kapitalista Országokban Folyó Aljas Népművelést Vizsgáló És Kritizáló Csoport (153 főreje-rens, 1 beosztott). Az osztályok egymás között az Osztályközi Osztály

segítségével érintkezzenek.

A klubok szervezése is rendkívül fontos. Először az érdeklődés szerint megalkotandó az FTC, Honvéd, Vasas. Közgaz SC klubok, az Egyetemi Csempész Klub, a Menza Barátainak Egyesülete, Ifjú Szeszbarátok Köre, Férjvadász Csoport és még folytathatók.

Amint látható, a tendencia az, hogy az egy főre jutó klubok száma az 1-hez konvergál. Viszont cáfolnunk kell azokat a tarthatatlan revizionista dogmatikus és egyben opportunisták elképzeléseket, amely szerint „minden ember egy klubot”.

Véleményem szerint elég két emberként egy klub (két szoba összkomfort, lift, melegvíz van).

Vállalom, hogy (megfelelő partner esetén) leközdve az újszerű kísérlet nehézségeit, kikísérletezem az új módszert, s adott időpontban beszámolókat az illetékesek előtt a forma és a tartalom viszonyával kapcsolatos tapasztalataimról.

— ki —

RÖPLABDA

Egy értékes negyedik hely — tanulsággal

Kellemetlen hűvös időben került sor az Április 4 Gépgyár hagyományos röplabdatornájára. A részvevő csapatok két négyes selejtező csoportban háromszor 10 perces mérkőzéseket vívtak egymással, s a csoportok első, illetve második helyezettei játszottak az 1—2., illetve 3—4. helyért.

VTSK Közgazdasági Egyetem 2:1

Csapatunk Turzó, Bethlendi, Tóth, Koncz, Nagy, Somogyi összeállításban teljesen egyenrangú ellenfelekkel bizonnyult az első percekben. A VTSK csak 6:6 után tudott 9:6-ra, majd a második szettben 11:4-re győzni. A harmadik játszmában viszont a már tartalékosan fellálló csapat ellen mi nyertünk 13:4 arányban.

Közgazdasági Egyetem—Fürediigazgatóság 2:1

Úgy látszott, hogy megismétlődik az előző mérkőzés: először 11:3-ra kikaptunk, de utána nagy küzdelemben végig vezetve már mi nyertünk 8:7-re, s az utolsó szettben 14:4 arányban biztosítottuk győzelmünket.

Ezzel csoportunkban a második helyen végeztünk, s ez — tekintettel arra, hogy csupán NB II-es csapattal kerülünk szembe — értékes eredménynek számít.

A döntő az Április 4 Vasas és a VTSK között a házigazda megérdemelt győzelmet hozta. Mi a harmadik helyért a tavaly még NB I-es Egyetértéssel kerültünk szembe.

CSELGÁNC

Április 2—3-án került sor az országos cselgáncsbajnokság megrendezésére, a Jég-színházban. Egyetemünk sportolói itt is szép eredményeket értek el. Könnyűsúly: Madari és Cseh László harmadik lett. Középsúlyban a két esélyes — az MTK-s Szénási és Ipacs László — az elődöntőben találkozott — s itt Ipacs veszített s a harmadik helyen végzett. A félnehézsúlyúak csoportjában Nagy Miklós szintén harmadik lett. Nehézsúlyban Putnik Bálint előre lépett a Budapest-bajnokság óta: második helyezést ért el.

Egyetértés—Közgazdasági Egyetem 2:1

Hosszú, szép labdamenetekkel kezdődött a mérkőzés, csapatunk a mezőnyben átlagon felül nyújtott, s megérdemelten vezetett az utolsó 3 percig 9:5-re. Utána, sajnos, az erős szervák megfordították a játszmát és a mérkőzés sorsát: 12:9-re, majd a következőben 13:4-re az Egyetértés nyert. A harmadik játszmában a lelkesedés ismét jó játékokat, szépiést: 13:5-ös szép győzelmünket hozta!

Ez a mérkőzés is megmutatta, hogy csapatunk — ha akar küzdi, komoly ellenfelekkel szemben is helyt tud állni. Csak éppen a szerva rossz fogása az, ami lerontja, sőt sokszor lehetetlenné teszi a támadás jó kibontakozását. S ezen javítani — tekintettel a bajnokság közeli rajtjára — fontos feladat!

László Gyula

LABDARÚGÁS

Közgazdasági Egyetem—Soroksári Vasúti 6:1 (1:1)

A Kolozsvári — Fogarassy, Bonhardt, Dankó — Bánki, Schönekker — Nagy, Tábori, Szondi, Földi, Rajki összeállításban pályára lépő csapat már az első percekben támadólag lépett fel, de a sok egyéneskedés miatt nem bírtak a jól tömörülő soroksáriak védelmével, mindössze Tábori lövése volt eredményes. A könnyelműskedés hamar megbosszulta magát, az ellenfél kiegyenlített. Később a kitérő Szondit felválták a 16-oson belül, de a 11-est Bonhardt a kapusba lőtte... A második féldőre felljavult csapatunk, egy öngóllal vezetéshöz jutottunk, majd Földi volt eredményes. Nagy Sándor hatalmas kapufát lőtt, s a lepattonó labdát Rajki a hálóba sodorta. (4:1). Később Nagy szép cselekkel ment el, s a rövid sarokba lőtt. A végeredményt Tábori szép kapáslovása állította be (6:1).

★

Első bajnoki mérkőzésünkön a számszerű eredményen elégedettek lehetünk, ha a játékosok is kívánnivalót maguk után. Főként az eredményesség, a helyzet kihasználása okoz problémát (amiben Szondi nagyfokú indiszponáltsága is szerepet játszott).

MEGHÍVÓ

Egyetemünk művészeti együtteseinek közös műsort tartanak a vietnami szolidaritási alap javára. Az előadást az egyetem Vietnami Szolidaritási Bizottsága és a KISZ VB kultúrosztálya rendezi, 1966. április 15-én, 7 órakor az aulában.

A jegy ára tetszőleges összegű hozzájárulást a vietnami szolidaritási alaphoz.

MŰSOR:

1. Mendelssohn: Őszi dal — Kju: Nyári szél — Brahms: Szerelmi dal keringők (Előadja az énekkar. Vezényel: Tóth Mihály.)
2. Kovács—Soos: Lánytánc — Lányi—Szász: Legényes (előadja a tánckar.)
3. Lajtha: Soproni képek. (Előadja a zenekar Mózés László vezetésével.)
4. Vujicsics—Náfrádi: Pásztorparódia. (Előadja a tánckar.)
5. Viadana: Exultate—Purcell: Dido és Aeneas—Mozart: Te lelke a létekn. (Előadja az énekkar. Vezényel Tóth Mihály.)

SZÜNET

6. „Egyetlen szerelmed” c. irodalmi összeállítás, I. része. (Előadja a színjátszó együttes.)
7. Bárdos—Náfrádi: Békési hangulatok. (Előadja a tánckar.)
8. Bartók: Bolyongás — Kodály: Esti dal — Bárdos: Dana dana. (Enekkar.)
9. Bartók: C-dur rondó — Grabóc: Nyugat-dunántúli táncok. (Előadja a zenekar, Manchin Győző vezetésével.)
10. Vujicsics—Náfrádi: Ejjfé után. (Előadja a tánckar.)

Közreműködnek még a Budapesti Zenei Gimnázium növendékei. A zenekart vezeti Mózés László és Manchin Győző. Konferál: Bánki Frigyes.

A menza dicsérete

Bár az egyetemi sajtó „haladó hagyománya” a menza szidása, úgy érzem, most joggal tehetünk kivételt ez alól.

Az áremelkedésünk után bizony aggodalmaskodtunk, milyen lesz ezután, amikor már eddig is... stb. Minden nap arra gondoltunk, hogy majd a jövő héten vagy talán már holnap kezdődik a „nyomor”, ehelyett viszont fokozatos és állandó javulást tapasztaltunk.

Nem tudjuk, honnan ered ez a javulás, de mindenesetre köszönjük a menza dolgozóinak, hogy megoldották a minőségi javítást az adagok csökkentése nélkül.

Csak el ne kiabáljam! — 1 —

Szerkesztői üzenet

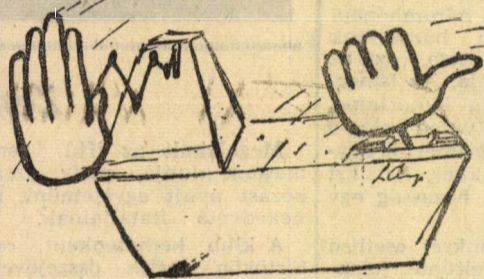
Pamafkának üzenjük, hogy ő is...

KÖZGAZDÁSZ

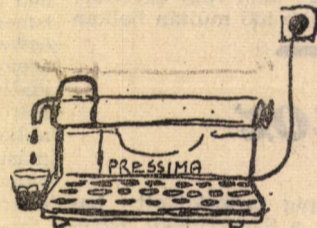
A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja. Megjelenik kéthetenként. Felelős szerkesztő: Faklen Pál. Szerkesztőség: Bp. IX., Dimitrov tér 8. III. emelet 381. Telefon: 186—850/138 mellék. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. Készül a Szikra Lapnyomdában.

Figyelem! Budapesti Ifjúsági Napok április 12-től május 1-ig

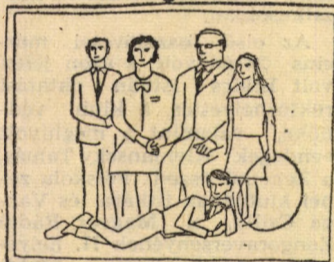
Javaslatok az ügyvitelgépesítés fejlesztésére

Íróasztal

Írógép

A Schneider család tagjai nem kitalált személyek, hanem élő, hús-vér emberek. Történetük megírására az indított, hogy a világirodalomban a mai napig nem született egy igazán jelentős, nagy közgazdász családrégény. Úgy érzem, rám vár ez a megtisztelő feladat, azonban hazusnőgy kötetes regényciklusom kiadását, papírhányra való hivatkozással egyetlen kiadó sem vállalta, így dédelgetett tervemről le kellett mondanom. Ezután hatfelvonásos monumentális operát írtam a témából, de tárgyalásaim az Operaházzal abbamaradtak, mivel nem voltak hajlandók teljesíteni azt a jogos igényemet, hogy béreljék ki a Rákos-mezejét és ott adják elő. Ezután a fiatal tehetségek közismert felkarolójához, a „Közgazdász” szerkesztőségéhez fordultam, és itt végre biztatásra találtam, bár közölték, hogy regényre és operára nincsen szükségük, de ha folytatásos izé írok, azt szívesen lehozzák.

Mivel nem kitalált történeteket akarok írni, hanem a család mindennapi életéről szeretném az olvasóknak hűen tájékoztatni, elhatároztam, hogy beépülök közéjük. Ezt úgy oldottam

meg, hogy ruhásszekrénynek álcázva odaajándékoztam magamat Schneideréknek. Jelenleg egész nap a nagyszobában állok, és az orrom előtt zajlik a család élete. Azt azonban mégsem kívánhatom tőlük, hogy egész nap otthon tartózkodjanak, így pedig egy csomó dologról, ami házon kívül történik, nem szerezhetek tudomást. Egypár nap múlva azonban összeismerkedtem egy nagyon csinos, kockás tweed kosztümmel és egy idősebb barna zakóval, óáltaluk bekerültem a társaságba, és ma már jó barátom a szekrény összes ruhadarabja. Estefelé, azok aztán, akiket éppen aznap hordtak, elmesélik az egész nap történetét. Szegény Schneiderék nem is sejtik, hogy ruháik még a legtitkosabb gondolataikat is kilesik. A kéziratokat mindig beleteszem valamelyik Schneider fiú zsebébe, ennek kiemelése már nem a szerkesztőség dolga. A Schneider gyerekek ugyanis a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem hallgatói.

Mint a család régi barátja sokat mesélhetnék eddigi életemről, de nem az a célom, hogy a múlttal foglalkozzam, hanem ellenkezőleg, a jelenről. Ezért csak a legszükségesebbekre szorítkozom. A Schneider család egy igazi közgazdász-dinasztia. Eredetük I. István királyunkig nyúlik vissza. Országunkban ebben az időben jelentős átszervezést hajtottak végre. Az

új mechanizmusban az ifjú király csökkenteni akarta a vállalati törzsfők önállóságát és anyagi érdekltségét, mindezt tervmutatókkal, direktívákkal és modern gazdasági szakemberek segítségével akarta elérni, ezért a régieket racionalizálta, azaz felnégyeltette, és nyugati szakembereket hozott be az országba, köztük Schneider Hugó lovagot, a híres feudalizmologust.

A család ezután többször tevékenyen részt vett az ország gazdasági tönkretételében és sikeresen túlélt a feudalizmus virágkorát az áruterlemés kezdetével, a kései feudalizmust a majorsági gazdálkodás kiterjesztésével, a feudalizmus válságát és a kapitalista viszonyok kezdetét, a szabadversenyen alapuló kapitalizmust, a monopolkapitalizmus uralkodóvá válását, és amikor a kapitalizmus elérkezett általános válságához, már tízéves volt a család jelenleg legidősebb tagja, a papa, más néven Schneider János. Hosszú évek szorgos tanulása árán megszerzett közgazdász oklevélét jelenleg a homokgyárnál kamatoztatja. Az anyaggazdálkodási és készletárú karbantartási osztály vezetője, mely már hangzásánál fogva is egy tipikus közgazdász-munkakör.

A mama, más néven Schneider Jánosné a közgazdasági technikumig vitte, arra azonban sohasem került sor, hogy azt a széles elméleti tudást, amelyet az ilyesfajta iskola

biztosít, a gyakorlatban gyűmölcsöztesse, mert gyerekeket kellett nevelnie. Számára maradt a munka könnyebbik fele, a három gyerek és a háztartás.

Igen, három gyerekük volt, Bandi, Icuka és a legkisebb, a Laci. Sorsuk már születésük pillanatában eldőlt, mert a szülők még a bölcsőjük előtt elhatározták, hogy közgazdászok nevelik őket, és ehhez tartották magukat. A csemeték bele is törődtek, hogy a középkori szokásoknak megfelelően apjuk mesterségét folytassák, és a gimnázium elvégzése után a közigazgatásba kerültek, mint a Homokgyár társadalmi ösztöndíjasai. Jövendő munkahelyükkel kapcsolatuk ez ideig csupán arra korlátozódott, hogy nyaranként egy hónapot odajártak gémparkosztó számlálni. Ez a munka jelentősen megkönnyítette nekik a homokgyártás lényegének megértését, amiről aztán összeszalt igen értékesítő dolgozatokat írtak.

A család bázisa egy szép, két szoba, hallos lakás, a Szent István parkban volt, mintegy jelképpül annak a mély és bensőséges kapcsolatnak, amely Schneideréket a park névadójához fűzte. A család jelentősebb vagyontárgyait egy balatonszárszói víkendház, egy BMW Isetta és egy amerikai nagybácsi képezte.

Igy elégedt a Schneider család, borban, bűzében, békességben.